

Хитриятъ дѣдо Журчо.

— Само ако вие, драги дѣца, бихте могли нѣкога да станите жерави, само тогава бихте могли да разберете колко вкусно е месото на младичкитѣ жаби...

— Дя, казваше ми често благородниятъ старъ жеравъ *дѣдо Журчо* — жабитѣ сж много вкусни гадини; просто — прелестъ и сладость! . .

Азъ бѣхъ добъръ познайникъ съ дѣда Журча и приятели бѣхме, но най-послѣ се скарахме, защото той ми се видя, че е много хитра и коварна птица. Слушайте да ви разкажа какъ се случи това нѣщо:

— Когато дѣдо Журчо се яви най-напрѣдъ *край блатото*, разбира се, всички жаби се изпокряха, заровиха се въ тинята чакъ, сѣкашъ изведнажъ умрѣха.

Обикаля дѣдо Журчо покрай брѣга на блатото, нагазва до колѣнѣ и въ водата, кръстосва и разгледва навсѣкждѣ, но нѣма, та нѣма; не се вижда нито една жаба... А колко е той гладенъ! Проклети и хитри жаби. Скрили се въ тинята и ни: Гу-гу...

Стои жеравътъ всрѣдъ блатото на единъ кракъ и облизва клюна си отъ гладъ.

— Хей! Чувате ли, брей! Послушайте, госпожи-кваканки, силно, но съ нажаленъ гласъ имъ извикалъ той: